

LBRIS

We know
books

CLAIRE DOUGLAS

Sora din
umbră

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

1

TASHA

Sâmbătă, 12 octombrie 2019

La auzul zgomotului unei mașini, m-am grăbit spre fereastra care dă spre stradă, dar nu sunt ei. Mă uit posomorâtă la cerul acoperit de nori. Întotdeauna totul arată mult mai bine în lumina soarelui, dar astăzi căsuțele modeste de vizavi sunt umbrite, ceea ce le face să pară murdare. Mă întreb ce va crede Kyle despre sat. Pe zidul de după colț este un graffito, ceva comun, nu vreun Banksy, iar bărbatul care obișnuiește să campeze la intrarea în parcul local strigă obscenități. Ar mai fi lacurile de la marginea satului, care sunt o atracție turistică în timpul verii, iar centrul orașului Chew Norton este plin de clădiri frumoase, monumente istorice, străduțe cu piatră cubică, buticuri scumpe și un gastrobar, însă pe aleile din jur, în zona unde locuim noi, au fost cândva căsuțele simple ale muncitorilor. Singurul avantaj ar fi că în spate avem o priveliște frumoasă la un iaz mare și la dealurile Mendip, chiar dacă peisajul e învăluit în ceață în această perioadă a anului.

Rezist impulsului de a șterge din nou praful de pe pervaz; în schimb, mă apuc să scutur firele de păr de pisică de pe perna fotoliului.

- Tasha? îl aud pe Aaron în spatele meu, iar când mă întorc, îl văd stând în mijlocul camerei, cu câte o cană în fiecare mână, purtând încă salopeta de lucru care miroase a terebentină. Relaxează-te! Nu e ca și când urmează să ne vină în vizită familia regală.

- Ai dreptate! spun, luând o cană.

A făcut o cafea foarte tare. Aș fi zis că, după aproape optsprezece ani de căsnicie, știe că o prefer slabă și cu mult lapte.

- Alice a fost aici de multe ori.

„Da, dar Kyle nu a fost“, îmi trece prin cap, însă nu dau glas comentariului. Aaron m-ar certa că vreau să-l impresionez pe soțul relativ nou al lui Alice.

Aaron nu este deloc un tip pretențios. Nu încearcă niciodată să pară altfel decât ar fi, ceea ce este admirabil, dar și frustrant, uneori.

- Chiar dacă nu a mai locuit în Chew Norton de aproape douăzeci de ani, rămâne totuși locul unde a crescut, argumentează el, de parcă aș fi uitat cumva. Nu e ca și cum casa copilăriei voastre ar fi fost mai mare decât aceasta!

Se trânteste pe canapea, făcându-mă să mă îngrozez la gândul adânciturilor pe care le imprimă în pernele pe care abia le-am aranjat.

Casa copilăriei noastre era fostul vicariat, lângă cimitirul gotic care mi-a plăcut dintotdeauna, și unde Alice și cu mine obișnuiam să ne jucăm printre pietrele funerare vechi și roase. Clădirea era de două ori mai mare decât aceasta, dar nu stau să-l contrazic. Nici nu menționez că vila impresionantă a ei și a lui Kyle din Londra e de cel puțin trei ori cât a noastră.

- Nu înțeleg de ce ești atât de agitată în legătură cu venirea lor, îmi spune. A fost ideea ta.

- De fapt, a fost a lui Alice.

- Nu trebuia să accepți! conchide el, apoi soarbe din cafea.

Simt că nu pot să o beau pe a mea și o las deoparte pe măsuță. Starea mea interioară oscilează între teama de sosirea lor și entuziasmul de a-i vedea.

- Nu vrei să petreci o săptămână în apartamentul lor venețian de lux cu vedere la Canal Grande? îl tachinez.

- Ah, păi, nu am zis că n-aș vrea.

Și-a încrucișat gleznelor de parcă s-ar pregăti de siesta de după-amiază. Nu are noțiunea timpului, după cum glumește mereu mama lui, Viv, ca și când ar fi ceva de care să fie mândru. Totuși, cu cât trec anii, cu atât mi se pare mai puțin amuzant.

- Cine nu și-ar dori să guste din stilul de viață al surorii tale? adaugă. Pe deasupra, nu am văzut deloc Italia până acum.

Acum câteva luni m-am plâns la telefon lui Alice că Aaron și cu mine nu am mai avut timp pentru noi doi de când s-au născut gemenele noastre, Elsie și Flossie. În plus, se apropie aniversarea căsătoriei și, ca de obicei, nu avem nimic planificat. Atunci mi-a propus să stăm o săptămână în apartamentul de vacanță al ei și al lui Kyle din Veneția. Aaron s-a bucurat de invitație, mai ales pentru că înseamnă să ne plătim doar biletele de avion, iar soțului meu îi plac chilipirurile.

Și m-am trezit gândindu-mă că, da, aș putea fi în genul celor care petrec ore întregi în cafenelele cochete de pe esplanada canalului, savurând cocktailuri sau plimbându-se fără griji și fără copii prin galerii cu tavan înalt, admirând sculpturi. Am văzut în gând cum ne-am plimba relaxați și bronzăți, sărutându-ne pe podul Rialto, uitând de anii care au trecut peste

noi, redevenind cum eram când ne-am îndrăgostit în adolescență: rebeli, amuzanți și topiți unul după altul. Perspectiva de a păși pe urmele pline de farmec ale lui Alice și Kyle mă atrăgea enorm, însă acum, când se apropie momentul plecării, încep să am îndoieli. În primul rând, nu le-am lăsat singure niciodată mai mult de o noapte pe gemenele noastre în vârstă de aproape trei ani. Pe de altă parte, nu mi-i pot imagina pe Alice și Kyle trăind viața noastră provincială timp de o săptămână. Oare ne vor judeca, amuzându-se la culcare de așternuturile noastre uzate? Nu. Sunt nedreaptă. În ciuda succesului și a bogăției surorii mele, ea rămâne aceeași Alice.

- Deși arată bine, nu-i așa? mă încurajează Aaron aruncând o privire aprobatoare prin cameră.

Așa e. Casa noastră n-a fost niciodată atât de ordonată. Cel puțin, nu de când le avem pe Elsie și Flossie. Și totuși mă uit în jur cu un ochi critic, punându-mă în locul lui Alice; văd ușile interioare care trebuie revopsite, podeaua de lemn care ar trebui unsă, urmele unsoare de mâini de pe pereții gri-pal și covorul zdrențuit de pisica persană pe care am salvat-o, Prințesa Sofia.

Îl privesc stăruitor pe Aaron, care stă tolănit în salopeta lui murdară.

- Ai de gând să faci un duș până vin ei?

De dimineață a fost la lucru, la service-ul local unde este mecanic de cincisprezece ani. Are o dâră de ulei pe obraz, iar unghiile îi sunt murdare.

- Bine. Dar n-am de gând să mă împopoțonez pentru ei. Nu-mi pasă câți bani au.

Se ridică și-și întinde picioarele lungi înainte să-și termine cafeaua.

Aaron și cu mine ne-am cunoscut când aveam șaptesprezece ani. El își făcea ucenicia, iar eu învățam stenodactilografia la un colegiu din Bristol. Alice, fiind cu doar treisprezece luni mai mare decât mine, urma să plece la universitate. Era prima din familia noastră care făcea asta. Singura. Și unde mai pui că tocmai la Oxford. Aaron n-a fost niciodată deosebit de impresionat de IQ-ul înalt sau de averea lui Alice. El nu s-a simțit niciodată inferior în vreun fel, și îl admir pentru asta. Aș vrea să mă simt și eu la fel.

Dă să mai spună ceva, dar auzim portiera trântită a unei mașini și ne întoarcem automat spre fereastră. Alice iese dintr-o mașină sport portocaliu-metalizat arătând superb într-o salopetă decoltată, cu părul arămiu aranjat în valuri perfecte în jurul umerilor.

Aaron fluieră ușor în timp ce se apropie de fereastră. Îmi închipui că fluieră la Alice - care seamănă, la urma urmei, cu o versiune luxoasă a mea - și vreau să-l cert că se comportă ca un bădăran afemeiat, când îl aud exclamând:

- Măi să fie, e un McLaren!

Habar nu am ce model e mașina, dar pare scumpă, nu că m-ar fi interesat vreodată autoturismele, doar cât să mă ducă din punctul A în punctul B. Observ că are numai două locuri. Frumos și deloc practic când ai venit să ai grijă de doi copii. Bine că-i las în grijă lui Alice vechea mea Honda. Înainte să pot reacționa, Aaron și-a pus deja cana pe pervaz și a ieșit din casă. Arată comic în salopeta lui, care îi vine puțin prea scurtă la cei 1,80 m înălțime. Rămân pe loc ca încremenită, uitându-mă cum o îmbrățișează pe Alice. Apoi, Kyle coboară pe partea șoferului.

L-am cunoscut pe Kyle acum mai bine de patru ani. Alice ni l-a prezentat mie și lui Aaron într-un restaurant șic din Covent Garden, unde ne-am dus să mâncăm sushi. Arăta ca un zeu grec. Un zeu grec îmbrăcat modern, în jeanși și o cămașă scumpă Tom Ford (am putut identifica firma doar pentru că Aaron l-a întrebat de unde o cumpărase). Trei luni mai târziu, Alice s-a căsătorit cu el în Las Vegas, cât erau în vacanță, fără prieteni sau rude de față, fapt care a supărat-o tare pe mama.

Mă uit de la fereastră cum Aaron se urcă la volan, iar Kyle se întinde spre bord să-i arate dotările mașinii. Bănuiesc că toată această etalare excesivă de bogăție pe strada noastră fără pretenții este deranjantă. Ce vor crede vecinii?

Trag adânc aer în piept și ies din cameră la timp ca s-o văd pe Alice împiedicându-se pe hol în tocuri.

- Aici erai, exclamă ea trăgându-mă în brațe și cuprinzându-mă, parcă, într-un nor de parfum.

Apoi se dă înapoi, ținându-mă la lungimea brațelor ca să mă evalueze. Mă simt prost îmbrăcată în vechiul meu tricou de la Nine Inch Nails și jeanșii ruptți.

- Arăți minunat, exclamă. A trecut prea mult timp. Sunt cel puțin șase luni.

Îmi vine să spun: „Păi, dacă nu ți-ai petrece tot timpul călătorind în jurul lumii“, dar tac, pentru că ar suna nepoliticos și nu vreau să stric momentul. În ciuda disputelor noastre, Alice și cu mine am fost mereu apropiate. Mai puțin de când a intrat Kyle în scenă, dar asta numai pentru că viețile lor sunt atât de ocupate, încât nu mai avem ocazia să petrecem prea mult timp împreună.

- Mă bucur să te văd. Îmi place salopeta ta, îi răspund.

- De la Bella Freud, spune, iar eu dau din cap prefăcându-mă că știu despre cine vorbește.

Mă urmează pe hol până la bucătăria din spatele casei și ia loc la masa de lemn, care are pete de vopsea lăsate de gemene. Bucătăria e lungă, dar destul de îngustă, cu suficient spațiu pentru o masă în dreptul unui perete. Lângă ușile de la terasă am reușit să înghesuim o canapea cu două locuri alături de cufărul cu jucării al fetelor, însă aceasta e deja plină de păr de pisică de la Prințesa Sofia, deși am dat mai devreme cu aspiratorul.

- Vrei ceai?

- Oh, da, te rog. Mor de sete. Deci, unde sunt Elsie Else și Flossmeister? Abia aștept să le văd.

Întotdeauna are porecle pentru fiecare, de parcă am fi niște DJ sau artiști într-o formație de heavy metal. Mie mi-a spus ani de zile Tashatron.

Pun ceainicul pe foc. Viv, mama lui Aaron, le-a scos pe fete în parc de dimineață. Nu i-am spus că am apelat la ea ca să pot face curățenie lună în casă.

- Se întorc acuși.

- Sunt sigură că au crescut mult.

Alice se poartă grozav cu copiii, deși afirmă categoric că nu vrea să aibă unul al ei.

- Mi-a fost dor de năzdrăvane. Le-am adus un cadou.

Cadourile lui Alice sunt mereu exagerat de scumpe, de la buticurile elegante din Hampstead, înmânate în pungi elegante și înfășurate în hârtie fină. Kyle urmează să le aducă din portbagaj.

Îi pregătesc o ceașcă de ceai tare și o așez pe masă în fața ei, apoi îmi trag scaunul de vizavi.

- Ia zi, ai emoții? mă întreabă. Am fost la apartamentul săptămâna trecută, și este o perioadă minunată de mers în vacanță. Este mai liniște decât în august, dar vremea este caldă încă... în mare parte! Iar priveliștea! Ce romantic!

Alice și Kyle au cumpărat apartamentul anul trecut, prima lor casă de vacanță. Inițial am fost surprinsă că au ales Veneția, deoarece Alice spunea mereu că i-ar plăcea să aibă o a doua casă în Cornwall, până când mi-a explicat că Veneția e specială pentru ei, deoarece acolo a cerut-o în căsătorie Kyle.

- A, da...

Mai mult ca sigur a observat reținerea din vocea mea, deoarece se grăbește să spună:

- Știi că e prima dată când le lași pe fete, dar eu și Kyle vom avea mare grijă de ele. Și o avem pe Viv aproape, în cazul în care apare vreo problemă. Dar nu o să fie cazul, mă asigură, întinzându-se să-mi atingă degetele; insinuează evident că, dacă e în stare să ocupe un post de biochimist la o firmă de biotehnologie de top, poate să aibă grijă de două fetițe. Aveți nevoie de asta, tu și Aaron. Știi că nu a fost ușor, mai ales când gemenele erau mici...

- Nu mă face să încep cu cei doi ani teribili, râd ca să-mi ascund anxietatea - ceea ce-mi iese de minune.

În acele luni de început mi-a fost greu să mă descurc cu doi copii. Aaron nu-și putea permite să-și ia mai mult de două săptămâni de concediu de paternitate, dar Viv a fost ca o mană cerească, venind în fiecare zi să mă ajute. Nu știu cum aș fi reușit fără ea, mai ales că mama era atât de departe. Din motive financiare, a trebuit să mă întorc la muncă atunci când fetele au împlinit un an, deși nu prea îmi doream acest lucru, dar,

uitându-mă în urmă, slujba de recepționeră la cabinetul stomatologic mi-a priit. Viv a avut grijă de fete până de curând, când au început să meargă la o grădiniță minunată aflată la mică distanță de mers pe jos, ceea ce mi-a permis să-mi extind programul la cinci dimineți pe săptămână. În fine, simt că am depășit febra acapatoare a primilor ani ca părinți.

- Am pus programul pe frigider, îi spun. Este trecut la ce oră începe grădinița, la ce oră le luăm. Am lăsat câteva porții din mâncărurile lor preferate în congelator... Mă opresc văzând expresia surorii mele. Ce este?

- Nu-ți mai face griji! Nu le voi scăpa din ochi!

Emoționată, simt umbra unei amintiri între noi, nerostită, dar mereu prezentă. Tragedia familiei noastre. Clipesc stânjenită ca să-mi alung lacrimile.

- Promiți? îngaim.

- Jur pe viața mea, îmi răspunde ea strângându-mă de mână.

M-a convins, și anxietatea mi s-a mai domolit puțin. Știi că gemenele vor fi în siguranță cu Alice. Ea e singura persoană care înțelege cu adevărat. Mă întreb adesea dacă nu cumva Holly e adevăratul motiv pentru care sora mea nu și-a dorit niciodată copii.

În acel moment, Aaron intră în bucătărie, urmat îndeaproape de Kyle, care duce în brațe două pungi roz cu cadouri. Vorbesc în continuare despre mașini, kilometraj și viteze maxime. Alice îmi dă drumul la mână și zâmbește când Kyle se înghesuie pe bancheta de lângă ea, atingându-i cu tandrețe coapsa pe sub masă.

Tot timpul se ating. Chiar și în public, degetele lor se găsesc reciproc sau stau atât de aproape, încât picioarele le sunt lipite. „Se vede că nu sunt căsătoriți de mult timp“, a comentat Aaron ultima dată când am stat la